

PERISCOPI

**MAI DE LA VIDA
ET DEIXARIA TIRADA**

GEMMA LIENAS

MAI DE LA VIDA ET DEIXARIA TIRADA

edebé

© Gemma Lienas, 2021

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents

© Ed. Cat.: Edebé, 2021

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Shutterstock by Unikylukk

Fotografia de l'autora: Anna Garcia

Primera edició, febrer 2021

ISBN: 978-84-683-5047-9

Dipòsit legal: B. 8414-2020

Printed in Spain

Impressió a Espanya

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

A la meva neta Isolda, la meva petarda

Èric

—Èric, Èric!

L'escena, que tenia lloc al meu cervell i que semblava tan real, s'esvaeix i em desperto. «Quina llàstima!», em dic, perquè estava a punt de fer un petó a l'Agnès; de besar-li aquells llavis tan suaus.

La mà d'en Tom, el meu germà petit, continua sacsejant-me l'espatlla.

M'assec al llit, espavilat del tot.

—Èric —diu—. Una altra vegada!

—Ho han tornat a fer? T'han tornat a espantar? —li pregunto mentre agafo el mòbil: dos quarts de cinc de la matinada!

—Sí. En Tom té por —em diu—. En Tom dorm aquí?

—Va, puja.

En Tom es posa el coixí als peus del llit i s'ajeu en sentit invers al meu.

—Quan et facin pudor els peus, ja no podràs venir al meu llit —li dic, mentre els hi pessigollejo. Són enormes! Si no calça un quaranta, poc li deu faltar.

En Tomriu.

—En Tom renta molt els peus. Amb *conolia*.

—Amb colònia. Au, ara dorm, que encara no és hora de llevar-nos —li dic. I amb el llençol em cobreixo el cos i també el seu. Encara fa calor.

—En Tom no pot dormir. Els monstres venen?

—Ja saps que no. Si estàs amb mi, no s'hi atreueixen.

—Són alts —diu.

—I amb ulls de dolents —diem alhora.

Em sé de memòria la descripció d'aquests éssers fantasmagòrics que atemoreixen el meu germà. Alts, prims, desmanegats. De mirada dura i mortífera. De maneres urgents. De boca grossa, dentada com la d'un tauró i capaços de deixar anar renecs que esfereixen en Tom. D'ungles llargues, semblants a urpes. De cabells esbullats...

—Nas de *tapata*.

—Nas de patata —adverteixo.

—Nas de patata —repeteix.

Aquests éssers malèfics només surten de nit quan els llums estan apagats i la casa, en silenci. I el meu germà Tom és incapaç d'agafar el son si creu que són a prop.

—L'Snoopy i en Tom volen aigua.

—L'Snoopy no beu. I a tu vaig a buscar-te un got d'aigua, però no facis enrenou, que tothom dorm.

Surto de l'habitació minúscula, situada entre la d'en Bru i la d'en Tom, i camino pel passadís estret que comunica els tres dormitoris, habilitats a l'altell. Baixo per l'escala d'esglaons de fusta que, per més cura que m'obstini a posar, em cruixen sota els peus. Confio que els roncs paquidèrmics del pare dissimulin qualsevol soroll. Sense haver despertat la mare —l'única que té el son lleuger—, poso els peus a la planta baixa. A la planta del local, hauria de dir, perquè això és casa

nostra: un local del barri de Gràcia reconvertit en habitatge. Quan es va acabar el lloguer de l'últim pis on vam viure, a la meua família li va ser impossible aconseguir-ne un altre que ens poguéssim permetre, però, com que cada vegada hi ha més botigues buides perquè la gent s'ha acostumat a comprar per Internet, ens van oferir un d'aquests locals. I la mare i el pare, que tenen manetes —perquè els van fabricar així de sèrie i també per les seves feines respectives— el van transformar en una llar que no està gens malament. Encara que, perquè hi cabéssim tots, van haver d'enginyar un altell —els sostres són molt alts— on van instal·lar les cabines dels seus tres fills: en Bru, el més gran; jo, l'Èric, el mitjà, i en Tomàs, en Tom, el petit.

Creuo l'estudi instal·lat sota l'altell i entro a la sala-menjador-cuina, que dona a un petit pati interior. És una sort tenir-lo perquè a l'estiu ens permet menjar a l'aire lliure, encara que hagi de ser sota els llençols dels veïns dels pisos de dalt, ja que els seus estenedors donen aquí. Al pati també hi ha dos testos: un amb un llimoner i l'altre amb algunes plantes aromàtiques que la mare fa servir per cuinar. I per arribar a l'habitació dels pares no hi ha més remei que passar per aquest pati, cosa que és un gran inconvenient quan plou o fa fred. Òbviament, un cos físic no aconsegueix travessar sense problemes la paret que dona a la sala-menjador-cuina, però el so —en aquest cas, els ronc del pare—, sí.

Obro l'aixeta i deixo córrer l'aigua. Encara que som a finals setembre, triga una mica a sortir ben freda.

Amb el got a la mà, desfaig el camí i, en entrar a l'habitació, sento en Tom que parla amb l'Snoopy, el seu petit beagle de goma, blanc i d'orelles negres.

—L'Snoopy, porquet!

Uf! *Porquet* és una de les paraules que fa servir més en Tom quan s'enfronta a situacions desagradables: que algú deixi anar una paraulota, que el renyin i ell consideri que no hi ha motiu, que es faci les necessitats a sobre...

—Porquet, qui? L'Snoopy o tu?

—L'Snoopy —es defensa amb veu ofesa.

Li busco el cap, que sembla tapat pel llençol.

—Surt d'aquí sota.

—En Tom no pot.

Deixo el got a terra i l'ajudo a deslliurar-se del batibull de roba.

—Ecs! Fa molta pudor, Tom!

—Quina pudor! —rebla.

—No et deus haver cagat, oi?

—En Tom, no. L'Snoopy.

Déu, no! Encenc el llum i observo el cul que el meu germà mostra obertament. Està molest amb mi i m'ho demostra enfonsant la cara al coixí. Del puny tancat amb força, n'hi sobresurten el cap blanc, les orelles negres i el morro trufat de l'Snoopy, aquest gos filòsof, somiador i claustrofòbic. Esclar que, aquestes característiques, en Tom ara no les coneix i les continuarà ignorant la resta de la seva vida.

Quin descans veure el pijama net!

—Ha sigut un pet —dic.

—Ha sigut un pet —diu.

—Ets un porquet, Tom.
—Porquet, Snoopy!
—No, l'Snoopy no es tira pets.
—Sí.

—Au, beu-te l'aigua i a dormir de seguida.

Deixa el gos al coixí i agafa el got amb una impetuositat previsible. Intercepto el moviment i evito que es vessi.

—A poc a poc, d'acord? —li recomano sense amollar el got.

Assenteix amb el cap i xarrupa l'aigua amb cura.

Deixo de vigilar-lo per mirar-me la guitarra. Em toco els dits, durs d'hores de practicar. Somric. Penso en en Tià, el meu professor. El primer dia que vaig anar a classe em va donar un consell: segueix el teu somni. I això faig, treballar de valent per aconseguir arribar a ser un músic professional. No! Més que això: per aconseguir reconeixement; pensi el que en pensi el pare. Torno a acariciar-me els capcirons dels dits i observo amb tendresa la guitarra. Bé..., potser no exactament amb tendresa —així em miraria l'Ag-nès—, però sí amb afecte.

—Aaah! —Es llepa els bigotis en Tom en acabar. I, aleshores, em deu haver seguit la mirada, perquè em diu—: Toques?

—Ara? Però tu saps quina hora és?! A dormir —dic, agafant-li el got de les mans—. Som-hi.

En Tom pren l'Snoopy i s'estira al llit.

—A dormir —diu al gos.

I segons més tard ja respira de manera profunda i compassada.

«Quina sort! —penso estirant-me cap a l'altre costat—. Jo trigaré més a adormir-me. Segur.»

Em ve al cap l'Agnès. El seu somriure, els llavis. Bé, d'acord, i les tetes també. Tant de bo pogués reprendre el somni en el moment en què l'he deixat.

Maria

Hola, penya. Aquí em teniu, d'estrena de càmera i canal de YouTube. El meu canal: «Aventures i desventures de la Maria». O sigui, meves. La meva vida, vaja. Que, en general, sol molar, encara que no sempre...

Així que *welcome!*

Que qui soc? La Maria, disset anys, cabells rosos naturals. No us penseu que és una perruca o que vaig tenyida, que no. Que és herència de la família paterna. El pare, Björn Lindström, és suec. Per aquest motiu jo soc com la Rínxols d'Or, però sense tirabuixons.

Bé, avui us parlaré del meu institut: l'Escola Massana, de Barcelona. Un lloc guai, on estudio batxillerat artístic. Segon de batxillerat. Que per què? Doncs perquè vull dedicar-me a la il·lustració.

Fins fa poc pensava que potser el meu fort eren els còmics. Els còmics com a forma d'expressió artística, s'entén, perquè per llegir, allò que es diu llegir, m'estimo més les novel·les i els llibres de poesia i els d'assaig. Bé, prou, que m'enrotllo i me'n vaig del tema.

Aquí teniu algunes pàgines dels meus còmics preferits a primària: Spider-Man, el Capità Amèrica i Iron

Man. Són top, oi? Bé, doncs no tant com creia. Tot pa-
ios... Una mica tipa que els superherois sempre fossin
men, i tipa que elles sempre fossin personatges secun-
daris. I no només això. Tipa, també, dels cossos irreals
de les *girls*: tetes *tope* grosses i cintura fina. Aquí us
passo alguns dibuixos d'aquestes noies espatarrants.
O sigui, com som totes a la realitat. LOL. Esclar que els
nois, amb els superabdominals, els superbíceps i les
superespatlles, tampoc semblen de debò.

Però a poc a poc els de Marvel van veure la llum
—dic jo— i les dones es van anar transformant en pa-
ies més normals, dins del fet que les superheroïnes
mai no han sigut del tot normals, tu ja m'entens, oi? I,
sobretot, elles van començar a fer el paper principal
de superheroïnes i no només de figurants al servei
dels mascles. Doncs ja era hora, noia.

Aquesta, per exemple, és Thor. Guai! Per què?
Doncs perquè Thor és el déu del tro de la mitologia
germànica i, el 2014, els de Marvel van transformar
Thor en una dona. Guerrera, amb l'armadura —res de
nena bufona amb pit megagros— i amb el martell.
Un *puntàs*.

I fins aquí els meus models de còmic a primària
i secundària. Però, en acabar primer de batxillerat,
vaig descobrir la novel·la gràfica. Sobretot, l'escrita i
dibuixada per dones. És *wonderful*. Un altre dia us ho
explicaré. Avui no, que haig de parlar-vos de l'Escola
Massana.

La Massana és pura estètica. I, doncs, com havia
de ser un centre on estudiava gent interessada en el
món de l'art?

Per fora, l'edifici sembla unes quantes capses de sabates posades les unes al damunt de les altres. Això sí: amb molta gràcia. I les parets estan fetes principalment de vidres sostinguts per estructures de ferro lleugeres i algunes de revestides amb travessers de fusta, separats entre si per permetre que hi passi la llum. Bé, tot això té un (petit?) problema. I és que van cometre algun error en encaixar els vidres, per la qual cosa les juntes no són hermètiques i, quan plou, també plou a l'interior. Vaja, que tot és molt modern, però tenim goteres. Què hi farem...

Per dins, tot és de color negre i blanc: les escales —esglaó blanc, esglaó negre i així fins a dalt o fins a baix, segons pugis o baixis, esclar—, les taules de la zona baixa del vestíbul, que fem servir o per menjar o per estudiar durant el *coffee break*... En fi, tot molt cool, ho dic completament de debò. Tenim armariets per guardar les nostres coses, però no aquests armariets de gimnàs de tercera. I què més! Armariets de fusta superguais.

Els serveis també són superguais. Cada pocs metres, als passadissos hi ha un parell de lavabos: un per a noies i un altre per a nois.

El vestíbul és gran que flipes: no és només ample, també és altíssim. O sigui, el vestíbul s'alça fins a l'últim pis i cadascuna de les diferents alçades es veu creuada per escales penjants, com als jardins de Nabucodonosor. Bé, ja sé que sona estrany, però, noia, és el que hi ha. I, a més, que consti, és preciosíssim.

Les aules també són una passada. Les parets són mòbils. Que per a què? Doncs, dona, per a què vols que sigui: per poder transformar l'espai segons les nostres necessitats. Aula petita, correm la paret; aula més gran, la descorrem.

A cada aula, un penja-robes, dels que semblen un esquelet d'armari perquè només tenen una barra horitzontal, subjectada per dues de verticals que porten rodetes.

I una pissarra. I una pantalla. I taules blanques que, com les parets, són mòbils —no van sobre guies, sinó sobre rodes— i que podem ajuntar o separar com convingui. I cadires de fusta.

I a cada planta hi ha terrasses. Les terrasses estan bé, mira. Per fer-la petar, o per prendre el sol, o per menjar-se un dònut... Amb tot, tenen un inconvenient horrorós: no hi arriba el wifi! «Però què és aquesta merda?», ja vam dir el primer dia. Hola? A ningú se li va acudir que en aquestes terrasses necessitàvem comunicar-nos?!

No, a ningú se li va acudir. Bé doncs, noia, és el que hi ha.

Continuo: a les aules fem les classes de les assignatures troncal, o sigui, les obligatòries. Qui? Doncs l'Èric i jo i una pila d'alumnes més. L'Èric i jo som amics. «A-mics», he dit. No follamics. No m'interessa ni tocar-lo ni que em toqui. A ell tampoc li interesso ni un ou. Som sentimentalment incompatibles, però, des del punt de vista amistós, som la bomba.

D'altra banda, l'Èric i jo toquem a la mateixa banda: Bipolar Band! La nostra banda és *highly recommen-*

ded. Bé, d'acord, d'acord... *Nostra* exactament, no. És la banda de l'Èric, i els altres hi participem amb molta obstinació. L'Èric és el *boss*. I punt. T'ha quedat clar, noia?

—I ara què passa?

—*Sorry!* Que graves?

—Doncs sí. Estic en procés de convertir-me en una de les *youtuber number one* de la meva generació.

—Si tu ho dius...

—*Of course*. Au, vine, acosta't.

Ja torno a ser amb vosaltres, floretes. I la que veieu aquí... «Agnès, noia, dona la cara. Això, davant de la càmera.» Ella és la meva germana.

Ja sé que deueu pensar que és un efecte especial perquè em veieu duplicada. Però no. És que la meva germana i jo som el que en les novel·les tronades qualifiquen de «dues gotes d'aigua» per dir que dues persones són iguals. Cosa que em fa pensar si no hi deu haver diferències entre les gotes d'aigua... Segur que n'hi ha, creieu-me.

Bé, al que anàvem, ella és l'Agnès, la meva germana bessona. Ratlla al mig, cabellera rossa fosca, ulls verd clar, a petar de pigues, llavis sensuals... (LOL). M'està sortint una descripció de novel·la de ties bones. Però no ho som. Almenys no tant com ens agradaria: nas una mica xato, celles massa primes pel que ara es porta, a l'estil de Cara Delevingne, tetes gairebé inexistents...

- Bé, me'n puc anar, ja?
—Que sí, pesada. Esfuma't.
—Tinc deures, saps? Per cert, tu no?
—Jo? Buf... Adeu!

Ella és l'Agnès. La seriosa. La responsable. La somiadora. La tímida. I la persona que més estimo del món. Sense ella, no sé què faria.

L'Agnès també estudia segon de batxillerat a la Massana. Vol ser pintora. Vol ser-ho des que era una nena. *Respect total*, esclar. I la veritat és que pinta que flipes. Arribarà lluny, l'Agnès. Ja ho veuràs.

Ella és a segon A. L'Èric i jo, a segon B. I a l'optativa de pintura ens trobem tots tres. Però les meves pintures i les de l'Èric són bastant xungues comparades amb les seves.

—Ja vinc!

Potser no ho heu sentit. Però m'ha arribat un esgarip —de la meva mare— perquè vagi a parar taula. Això passa: que les mares no tenen gens de respecte per les filles que estan a punt de convertir-se en youtubers mundials. Què hi farem! Les mares són així: les agafes o les deixes. Jo, la meva, l'agafo... gairebé sempre, encara que de vegades la ficaria a la nau Soyuz i l'enviaria a l'espai sideral. En fi, un altre dia us parlaré de la meva família. I un altre dia us parlaré d'en Miqui. En Miqui és... Bé, no us dic com és, només us dic que, quan penso en ell, em desfaig...

I aquí teniu un altre xiscler matern. La meua mare pot arribar a ser una *mind-blowing experience*, si s'ho proposa. Així que li faré cas.

Ciao, pescador. Ens veiem aviat.

Agnès

La jove de la perla. Aquesta noia soc jo avui. I no és freqüent que em pugui identificar amb una pintura que expressa placidesa. Perquè, de plàcida, no en soc. Encara que potser els qui no em coneixen gaire, que són la majoria, em podrien descriure així. Jo normalment, no m'hi sento. Soc més aviat inquieta, almenys interiorment, encara que sigui difícil percebre-ho des de fora. Soc un mar de fons.

En canvi, avui soc la noia de la perla que va pintar Vermeer el 1667, miro directament cap a la vida, i la pell, la mirada, se m'il·luminen amb el reflex d'aquesta perla iridescent. Obro la boca, com ella, amb ganes de començar una conversa.

Tinc fama de no saber expressar les emocions. Però, sentir-les, les sento com qualsevol. És més, crec que les sento amb més intensitat, però se'm fa difícil comunicar-les. Potser per això tendixo a explicar-les mitjançant pintures.

Tant de bo pogués conservar aquest estat d'ànim per sempre. Com es podria guardar un estat d'ànim? Ficant-lo en una bossa hermètica a dins del congelador? I una etiqueta: «Llepeu-ne una mica en cas de descoratjament.» Data de caducitat: cap.

O potser seria possible si aconseguís un dia rere l'altre fer descobriments enlluernadors com el que he fet avui. Ho veig difícil. Les gemmes brillants no abunden ni tan sols al món de la pintura. Ara mateix en tinc una al davant: l'obra de Marlene Dumas. Així vull ser jo com a pintora!

Anem a pams. Qui és Dumas? Una pintora nascuda a Ciutat del Cap el 1953 i que actualment viu a Amsterdam.

M'observa des de la pantalla de l'ordinador. Ulls clars. Mirada acerada i incisiva. Cabellera lliure i salvatge, de color ambre amb vetes blanques. És una dona decidida, capaç de tirar endavant la seva vida amb la fermesa de Thor.

La seva obra és com un cop de puny al cervell. No! No tan sols això, també és com deixar fondre un tros de xocolata a la llengua, i mastegar un gra de pebre, i llepar una cullera untada de mel, i xuclar un grill de llimona.

Treballa sempre a partir de fotografies de rostres i, d'aquí, destil·la la psicologia del personatge i la plasma al llenç. Les seves pintures expressen emocions i també critiquen els estereotips existents entorn de la identitat sexual o racial, per exemple.

Quan entro a l'aula de pintura, ja he decidit que estudiaré la tècnica de Dumas i que pintaré d'aquesta manera, tot i que al meu aire.

L'olor penetrant, entre amarga i balsàmica de l'aiguarràs, m'inunda el nas. Aspiro amb força i em sento intensament saturada d'aquesta aroma. Després, percebo l'olor mesquera de les pintures a l'oli.

L'aula de pintura és molt diferent de les aules on estudiem, posem per cas, filosofia. Cavallets, pintures, aiguarràs, tamborets, un espai diàfan, i una tarima per qui hagi de fer de model. I parets de vidre, amb una coberta exterior de ceràmica, que permeten veure els edificis del davant —cases antigues, amb terrat—, com si fossis en una gàbia. Entre els llistons, escodri-nyo les finestres, algunes amb cortinetes que preserven la intimitat; d'altres, en canvi, nues, em permeten observar els habitants. Gent gran. Una dona amb bata de buata, que no es treu ni per baixar al carrer a buscar el pa. Un home d'esquena encorbada i aire perdut, que passa cada dia una estona assegut en un banc del carrer, prenent el sol. I coloms. Molts coloms. Al terrat, als ràfecs, a les balconades. I cagades a tot arreu també.

—*Hi, dear.*

—Hola, Maria. Puc seure amb vosaltres?

—T'has d'asseure amb nosaltres! —contesta l'Èric—. On ho hauries fet, si no?

M'assec al costat de la meva germana i el seu amic Èric. M'agradaria tant ser amiga d'aquest noi. És un paio tan lluminós i alegre... i, a més, afable. L'Èric és el quadre de la *Nit estrellada* de Van Gogh. Una personalitat marcada per dos aspectes, com la pintura de l'holandès dividida en dos plans: el cel estrellat i, sota la línia de les muntanyes, el poble i els xiprers. A dalt, amb traços curts que es van tancant en cercles concèntrics, hi ha representats els estels i una lluna taronja que gairebé sembla un sol. És la part resplendent de l'Èric. Podria quedar-m'hi, si no fos perquè

li conec —i també m'agrada— l'altra banda: la de la placidesa i la bondat, que, com aquest poble blau de Van Gogh, ofereix refugi als amics.

Al seu costat, carrego piles. Llàstima que només coincideixo amb ell a l'optativa de pintura o quan ve a casa a estudiar amb la Maria.

És cert que la Maria m'insisteix perquè vagi amb ella als concerts de la banda. Però jo no hi pinto res. Els admiro. Admiro l'Èric, la Maria i els altres, per ser capaços no només d'assajar setmana rere setmana, sinó també de tocar en públic. Ja ho han fet tres vegades i, en dues, jo hi era. «Quina angoixa!», pensava jo. I si un d'ells —la Maria, per exemple— s'equivoca? I si un ensopega i a un altre li cau una cosa a terra? «Ets ben bé el pot de la pega —em deia després la Maria quan li explicava el neguit que sentia durant el concert—; doncs, si un cau, s'aixeca; i, si tira alguna cosa a terra, la recull.» M'ho deia rient descontroladament. Això és el que més li agrada a la meva germana: fer la pallassa, riure, divertir-se. Sovint penso que a la Maria la van programar per al plaer. Esclar que, de vegades, la seva manera de ser, tan eixelebrada, tan despreocupada, l'acaba ficant en algun embolic. I, sovint, recorre a mi perquè l'ajudi... En fi, tornant a la Bipolar Band, que, per cert, té un nom ben absurd... Segur que se li va acudir a la Maria, amb la seva tendència irremeiable a l'esperpent. I continuant amb la banda, jo seria incapaç d'exposar-me d'aquesta manera davant de tanta gent.

La Maria assaja a casa. I a mi, afortunadament, m'agrada. I dic que és una sort perquè, encara que

volgués, no podria evitar sentir-la. La seva habitació i la meua són bessones —també!— i, a través de la paret, no deixo de seguir els seus *hits*. I no deixo de cantar-los perquè me'ls sé tots de memòria: les *covers* i també els temes que han creat ells mateixos. Alguns, per exemple, «What the Water Gave Me» de Florence and the Machine o «Mai no plou a la meua ciutat» m'agraden tant que em fan sentir com si volés per l'habitació. Quan faig servir aquest tipus d'expressions, el pare, que és molt racional, em mira amb cara de pomes agres. «Què vol dir que «voles per l'habitació»?», pregunta. «Que no, pare, que no s'ha fumat cap *peta* —contesta la Maria abans que jo pugui obrir la boca—, que és la seva manera de parlar.» El pare remuga: «No sé per què sempre fas servir metàfores quan parles.» «Per què seré pintora?», goso dir jo. «Per què és *tope* original?», hi afegeix la Maria. «L'altra... —diu el pare amb un deix de mal humor a la veu—; tu també fas servir expressions rares, però en un altre sentit, Maria.» I aquí intervé la mare, que és professora d'institut i sap bé el que es cou a les aules. «I no deu ser que parlen així perquè són adolescents?», diu. I el pare gira els ulls en blanc i diu: «Bé, bé, ja creixeran.» I, pel to, m'adono que està disposat a fer cas de la mare i prendre-s'ho amb calma. I que farà un esforç per no considerar tan terrible que jo parli amb metàfores i la Maria farceixi les converses de *topes*, *xungos* o paraules en anglès.

El professor ens crida l'atenció. Al costat d'un dels finestrals, sobre la tarima, hi ha l'home que ens ha de fer de model. Va vestit deliberadament amb una

túnica negra per destacar el que avui hem de pintar: el cap. Un cap que em recorda alguna representació d'Homer: cabells arrissats, barba també arrissada i un nas recte...

Avui, farem servir olis. M'agraden molt les pintures a l'oli, perquè conserven bé la humitat i permeten barrejar bé els colors. De seguida penso quins faré servir per a aquests cabells rullats.

Estic barrejant el groc llimona amb una punta de blanc, quan truquen a la porta de l'aula. El professor de pintura s'acosta per obrir la porta.

És el *teacher* d'anglès. Que estrany veure'l aquí!

—*Good morning* —diu.

Li retornem la salutació.

Demana permís al de pintura per donar-nos un encàrrec. Una vegada obtingut, ens mira i diu:

—*Is Maria Lindström, here?*

La sang se m'ha convertit en un torrent fred. L'angoixa m'obliga a deixar el pinzell i a fregar-me les mans, humides de suor. Què deu haver fet aquesta vegada perquè el d'anglès hagi vingut a buscar-la fins aquí? Aixeco el cap i veig que l'Èric em mira. Els ulls li expressen desconcert.

I, malgrat tot, ella, tan tranquil·la, alça la mà, amb un somriure ballant-li als llavis.

—*Stand up, please* —li diu el *teacher*.

La Maria s'aixeca disposada a escoltar el que hagin de dir-li, però sense mostrar la més mínima aprensió.

Èric

—*One, two, three...*

La bateria i el baix comencen a crear l'atmosfera. Els rínxols *afro* de l'Adam li boten al ritme del peu i del cos. La Maria prem les cordes amb concentració litúrgica. Em preparo per entrar. El primer acord de la guitarra m'engoleix. Em deixo portar per un tobogan de sensacions. Miro la Cira i li faig el senyal perquè comenci. La veu se li acobla a la guitarra i al ritme de l'Adam i de la Maria.

Can you hear them?

The helicopters?

I'm in New York.

No need for words now.

Marco l'entrada a la Lara, perquè hi afegeixi el teclat i ens instal·lem en aquest remolí de ritmes i notes.

La Lara va tard i entra quan no toca. Ningú protesta, encara que jo tinc ganes de recordar-li que, sense practicar a casa, després els assajos són una veritable pèrdua de temps.

La Cira continua cantant; la seva veu reverbera ondulant per l'estudi que ens han deixat i on assa-